

VZKŘÍŠENÍ

FARNÍ ZPRAVODAJ

*Čas je drahocenným statkem a proto ho musíme dobře užívat.
Každé ráno je dar, který se nikdy nevrátí,
a škoda, věčná škoda, každého promarněného dne.*

P. Josef Toufar – kázání z 31. 12. 1949

Z obsahu

- Zprávy z farnosti
- Tříkrálová sbírka
- Setkání mládeže v Krakově
- Kronika
- Knižní okénko
- Pro děti
- Bohoslužby o Vánocích 2015

Moji milí,

během Adventu bude naším průvodcem prorok Izaiáš, ze kterého čteme během mší svatých ve všední den. Jeho poselství je překvapivě aktuální i v dnešní době. Dá se shrnout do dvou základních myšlenek. Izaiáš kritizuje mravní úpadek, který byl způsoben životem v blahobytu. Lidé se chtějí mít dobře za každou cenu a neváhají proto obětovat svou víru v Boha a pošlapat Boží zákon. Izaiáš varuje, že je to cesta, která vede k záhubě a volá po obrácení. I dnes někdy lidé říkají: nemáme čas na Boha, protože musíme pracovat a když zbohatnou tak nemají čas, protože musí užívat. Izaiáš varuje: radost musíte nalézt v konání dobra. Druhá důležitá myšlenka je varování před spoléháním na politiky, kteří vedou bezbožný a nemorální život. Ne spojenectví s mocnými a intriky, ale obrácení člověka k Bohu, zbožný a spravedlivý život vede ke štěstí a bezpečí. Vláda bezcharakterních lidí vede národy do záhuby. Dalším rysem jeho proroctví je veliká úcta k Bohu - Svatému Izrael. Izaiáš je uchvácen Boží velikostí a krásou a chce pro krásu Boha nadchnout i své posluchače. Zároveň vnímá hříchy jako největší zlo, které člověka od nádherného Boha vzdaluje. Volá proto po odstranění hříchu a obnovení vztahu s Bohem. Připomíná také, že Bůh jako první volá k obnovení přátelství a zve člověka k záchraně.

V této době nejistot a obav se mnozí ptají, co mohou dělat a jak se chránit před nebezpečími, o kterých nás každodenně informují média. Nějaké vnější bezpečí pravděpodobně neexistuje. Máme možnost se spolehnout na Boží prozřetelnost. Mnohem důležitější ale je, abychom nebyli ani na chvíli sami bez Boha. Je třeba se k němu často během dne v duchu vracet, myslet na něj, ujišťovat se, že o nás ví.

Bůh nás svým vtělením, které si o Vánocích zpřítomňujeme, ujistil, že chce být s námi. Naši odpovědi by měla být radostná důvěra a touha po něm.

K tomu vám žehná a to vám všem vyprošuje

Váš Otec Karel

■ ■ ■ ZPRÁVY

■ Film Opři žebřík o nebe

Na pátek **4. prosince** od 19 hodin zveme všechny do farního sálu na film Opři žebřík o nebe režisérky Jany Ševčíkové o faráři Mariánu Kuffovi z malé vesnice Žakovce pod Tatrami na Slovensku, který se stará o lidi na okraji společnosti.

■ Adventní duchovní obnova

V sobotu **5. prosince** se koná naše adventní duchovní obnova. Začíná v 9.00 hodin a končí v 11.30 slavením mše svaté. Srdečně vás všechny zveme. Myslím, že to bude dobrý začátek přípravy na Vánoce. Hlídnání dětí bude zajištěno. Rodiče, přihlašte své děti v sakristii nebo u Lídy.

■ Poutní mše svatá

Poutní mši svatou oslavíme v úterý **8. prosince** v 18.00 hodin. Po mši svaté se můžeme setkat ve farní kavárně u prostřeného stolu. Samozřejmě přivítáme vaše příspěvky k pohoštění.

■ Bratříčci

Zveme všechny farníky na příjemné posezení do farního sálu (Divadla Miriam) v sobotu **12. prosince** v 19:00 hodin. Opět nás navštíví zpěváci z moravského Slovácka „Bratříčci“ s malým předvánočním programem. Bude možno posedět, zazpívat si, drobné pohoštění je vítáno. „Bratříčci“, opět zajistí kromě zpěvu také svařák. Věříme, že se Vám zpívání bude líbit stejně jako minule. Těšíme se na hojnou účast.

■ Vánoční bohoslužby

Věnujte, prosím, pozornost rozpisu vánočních bohoslužeb a také rozšířené možnosti přijmout svátost smíření před Vánocemi. Samozřejmě se zpovídá i běžně hodinu přede mší svatou, nebo i jindy podle dohody. Rádi také navštívíme vaše nemocné u vás doma. Stačí požádat a domluvit se na návštěvě.

■ Svátost nemocných

V neděli **20. prosince** při všech mších svatých se bude konat udílení svátosti nemocných. Tuto svátost mohou přijmout nemocní a senioři. Je velmi vhodné se před přijetím svátosti nemocných také vyzpovídat.

■ Silvestr na faře

Letos opět srdečně zveme všechny farníky po děkovné mši svaté na silvestrovské posezení v kavárně, která se koná od 17.00 hodin. Kdo by měl zájem pomoci s organizací, přispět zábavným programem, hudbou, zpěvem či pohoštěním, je vítán. Zájemci, hlase se v sakristii nebo u Lídy.

■ ■ ADVENTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA VE ŠTĚKNI

V zámku, kde sídlí sestry Congregatio Jesu, se bude konat od čtvrtka **10. prosince 2015** od 18 hodin (večeře). Ukončena bude v neděli 13. prosince 2015 o 13 hodině po obědě.

Exerciciemi bude provázet R. D. Jiří Plhoň. Cena ubytování s plnou penzí je 1 500 Kč. Informace a přihlášky:

S. Terezie 728 556 755, S. Brigita 721 482 432, e-mail congesusteken@email.cz.

■ ■ TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA 2014

Dobročinná akce Tříkrálová sbírka, kterou pořádá Charita ČR, je největší celostátní dobrovolnickou akcí u nás. V roce 2016 proběhne od soboty 2. 1. 2016 do neděle 10. 1. 2016. Z celkové vybrané finanční částky získává naše farnost pro své sociální projekty 65%, zbývající část využije v roce 2016 Charita ČR:

- a) na pomoc migrantům a uprchlíkům
- b) na stacionář pro seniory a charitní centrum v Příbrami
- c) na pomoc běloruským dětem ze sociálně slabých rodin.

Kdo se může zapojit?

Zapojit se do sbírky mohou všichni, mladí i starší, nejlépe v menších skupinkách. Optimální skupinka bývá tvořena jedním dospělým (vedoucí skupinky, věk nad 15 let) a 3 dětmi (tradice tří králů), počet koledníků ve skupince ale není pro zapojení do sbírky podmínkou. Vedoucí skupinky odpovídá za převzatou zapečetěnou kasičku, kterou po ukončení sbírky osobně vrací v sakristii v kostele. Jako dárky pro dárce dostane skupinka kalendáře a cukříky s logem Charity, případně i jiné dárky. Není nutné koledovat každý den, stačí méně podle vašich možností. Koledníci mohou chodit v kostýmech tří králů, mohou zpívat koledy nebo jinak vhodným způsobem sbírku propagovat.

Malí i velcí koledníci a vedoucí skupinek (většinou rodiče) se mohou v neděli **3. 1. 2016** od 14.00 hod. zúčastnit Tříkrálové bohoslužby slova v kostele sv. Tomáše v Josefské ulici na Malé Straně, kterou povede a koledníkům požehná kardinál Dominik Duka. Akce bude zakončena průvodem tří králů na velbloudech, který půjde od kostela sv. Tomáše přes Karlův most na Staroměstské náměstí.

Pokud byste se i vy chtěli Tříkrálové sbírky zúčastnit, přihlaste se, prosím, v sakristii. Praktické informace a zkušenosti můžete získat od paní Heleny Bartákové, která se s dětmi této akce účastní již několik let (kontakt v sakristii).

Milan Čok, farní charita, charita@farnoststrasnice.cz

■ ■ POZVÁNKA NA POUŤ DO FILIPOVA

13. ledna 2016 – 150. výročí od zjevení Panny Marie. Rok 2016 bude v poutním místě Filipov spojen s významným výročím. Ve středu 13. ledna uplyne 150 let od zjevení Panny Marie ve Filipově. Panna Maria uzdravila na smrt nemocnou Magdalenu Kadeovou, když se ve 4 hodiny ráno modlila modlitbu svatého Bernarda: „Pamatuj, láskyplná Panno Maria...“

My, pražští poutníci, chceme býti přítomni této slavnostní pouti ve Filipově, která začíná ve 4 hodiny ráno 13. ledna 2016.

Odjezd dvou autobusů v úterý 12. ledna ve 24 hodin od kostela Neposkvrněného početí Panny Marie ve Strašnicích. Návrat ve středu 13. ledna kolem 9. hodiny ráno.

Cena zájezdu je 250 Kč. Je nutné se přihlásit na tel. čísle 274 782 480, příp. 605 481 365, nebo na emailové adrese charita@farnoststrasnice.cz.

Těšíme se na Vás. Pojďme vyprosit hojnost milostí pro naše rodiny a celý náš národ.

Vlastislav Sixta

■ ■ POZVÁNKA NA SVĚTOVÝ DEN MLÁDEŽE

Motto setkání:

„Blahoslavení MILOSRDNÍ, neboť oni dojdou milosrdenství.“ (Mt 5,7)

Doporučený věk:

Od 16 let.

Termíny:

Středa 20. – pondělí 25. července: Dny v polské diecézi Hnězdno budou zajišťovat naše česká Diecézní centra pro mládež.

Pondělí 25. – neděle 31. července: **Světový den mládeže v Krakově**

Program:

25. 7. pondělí večer – první setkání české skupiny

26. 7. úterý – dopoledne česká katecheze, odpoledne úvodní mše sv. s kardinálem Dziwiszem

27. – 29. 7. dopoledne česká katecheze a mše, odpoledne mezinárodní programy

30. 7. sobota ráno mše a pouť na místo setkání s papežem, vigilie, přespání na místě pod širákem

31. 7. neděle – mše sv. s papežem a pak večer cesta domů

Přípravný tým:

Budeme rádi, když nabídneš své schopnosti pro službu druhým. Vybrat si můžeš z těchto pracovních skupin: liturgie, pořadatelé, press – tisk, režie, stravování, ubytování/recepce, úklid, výzdoba. Přípravný tým bude společně odjíždět 20. 7. přímo do Krakova.

Cena pro členy přípravného týmu je zvýhodněna na 4 800 Kč.

V případě, že Tě nebudeme moci zařadit do Tebou vybraného týmu, budeme Tě kontaktovat.

Cena:

Díky podpoře biskupů, České biskupské konferenci (ČBK) a celostátní sbírce v kostelích je pro účastníky dotovaná cena.

Více na <https://krakov2016.signaly.cz/1408/kontakt>

Platby:

Rezervace místa proběhne po zaplacení příslušnému A/DCM či hnutí. Při přihlášení do 30. 4. a zaplacení do 5. 5. je zvýhodněná cena. Od 1. 5. bude každý účastník platit o 300 – 400 Kč více.

Organizátoři:

Secce pro mládež České biskupské konference a Asociace křesťanských spolků mládeže, z.s.

Upozornění:

Účast na SDM je vždy velikým duchovním zážitkem a poznáním jiné kultury. Zároveň se ale jedná vždy o fyzicky a psychicky náročné dny.

Kontakty:

<https://krakov2016.signaly.cz/1408/kontakt>

Více informací – Anna Brabcová:

- mladez@cirkev.cz
- 731 625 965

Mládež naší farnosti se vydává společně – kontakty na strašnické spolčo:

- Kristýna Boudová 730 977 843
- Václav Vlasák vasek.vlasak@centrum.cz

■ ■ „DĚKUJI, DĚKUJI PĚKNĚ“

je na obrázcích, které se rozdávaly na pohřbu P. Bohumila Koláře, který přešel ve čtvrtek 5. listopadu při polední modlitbě Anděl Páně ze života do Života ve věku nedožitých 92 let. Rozloučení s ním se konalo v úterý 17. listopadu 2015 ve 12 hodin v kostele sv. Cyrila a Metoděje v pražském Karlíně.

Mnozí z nás si jistě pamatují, jak otec Bohumil často a rád sloužil i v našem strašnickém kostele. Radost, kterou rozdával, jej neopustila ani v posledních chvílích. Radostná byla i slavnostní děkovná mše svatá při jeho pohřbu. „Bude-li se při pohřební mši svatě zpívat, prosím, aby to byla píseň Ach, můj nejsladší Ježíši, ty dárci žití mého.“ Při mši svaté P. Miroslav Cúth vzpomínal: „Otec Bohumil žil uprostřed Vánoc: Emanuel, Bůh s námi. Poslední týden jsme s ním na faře v Karlíně každou chvíli zpívali koledy“. Na pohřbu chtěl také koledy, stihli jsme jen

Splnilo se Písmo svaté.

Pater Bohumil nám svým životem a umíráním předal svědectví víry a jistoty, že naše duše neumírá, ale jen přechází ze života do Života. Ke konci měl starost, aby ani z jeho pohřbu lidé neodcházeli s prázdnou. U východu z kostela jsme všichni dostávali knihu: Dárek od našeho otce Bohumila, jako malý dárek pro ty, kteří se s ním přišli rozloučit.

Milý otče, děkujeme, děkujeme pěkně.

Lída

■ ■ NOVINKY Z MATEŘSKÉHO CENTRA

V minulých letech k nám do mateřského centra každý měsíc zavítal s nějakým duchovním tématem pater Kalík, za což jsme mu moc vděčné. Letos v září jsme navázaly spolupráci s Rodinným centrem Prahy 4, konkrétně s paní Ing. Marií Macounovou, se kterou v rámci cyklu seminářů První středa pro maminky diskutujeme na různá zajímavá ženská výchovná nebo partnerská témata. Každá maminka, nejen z naší farnosti, je srdečně vítaná.

Kromě těchto přednášek, pomoci při přípravě programu Masopustního karnevalu pro děti, výroby zboží na Misijní jarmark a jiných drobných aktivit, čas od času pořadáme také tzv. Večery pro ženy, kdy jdeme do divadla, na film nebo na společnou večeři. V říjnu jsme si takhle vyrazily na víkend do wellness hotelu a báječně jsme si tam odpočinuly. Před Vánoceci zase plánujeme navštívit vánoční trhy v Drážďanech.

Mateřské centrum je otevřeno v pondělí a ve středu od 9.30 do 12 hod. Tak přijďte maminky se svými miminky strávit pár hodin v přátelské atmosféře při čaji a kávě v rozhovoru o tom, čím právě žijeme. Jste srdečně zvané.

Za všechny maminky z mateřského centra

Elen Matúšová

■ ■ ALELUJA, JEŽÍŠ JE MŮJ DOBRÝ PÁN!

Anežko, zazpívej nám něco a moje tříletá cáčorka spustila namísto oblíbených Včelích medvídků: „Aleluja, Ježíš je můj dobrý Pán...“ a já vyvalila oči z důlků, neb tu písničku neumím a tudíž s dětmi nezpívám. Ale vybavila jsem si, že ji zpívají rodiče s dětmi v závěru nedělní „dětské“ mše.

A tak chci rodičům, kteří toto zpívání organizují, moc poděkovat – nejen, že se na tuto část mše upřímně těší moje dcerky, ale i já – jdeme dopředu, holky se postaví k dětem a já mám příležitost na chvíli v klidu soustředit myšlenky. Navíc je vidět, že se děti mohou něčemu přiučit i za tu chvíli. Takže děkuji, a děkuji i vám děti – je moc milé ty vaše písničky poslouchat a pozorovat!

Ať jsem poctivá, víc než ten první verš si Anežka nezapamatovala, ale notuje to pěkně a je to milé. Jsem zvědavá, kdy na otázku: „Děti, kdo znáte nějakou písničku o zvířátkách?“ spustí: „Beránku Boží...“ (jak jsem to už o jednom dítěti slyšela vyprávět).

Jana N.

■ ■ ■ KRONIKA

■ ■ PĚŠKY ZA SVATÝM VÁCLAVEM

Byla ještě tma, když účastníci pěší poutě do Staré Boleslavi se začali 28. září brzy ráno trousit k zastávce autobusu u metra v Letňanech. Sešlo se nás třináct a poté, co se k nám u Vinařického hřbitova přidali ještě tři místní poutníci, nás nakonec kolem půl sedmé vyrazilo šestnáct. Věkové složení jako vždy pestré, střední a starší ročníky převládaly. Z útržků rozhovorů jsem vyrozuměl, že mnozí jdou již poněkolikáté, zatímco já jsem úplný nováček. Také se ukázaly v tomto případě přednosti tzv. nových médií, jelikož čtyři účastníci v původní skupince byli ze zcela jiných farností a o chystané pěší pouti se dozvěděli z našich internetových stránek. Jeden přijel dokonce až z Moravy.

Po časně ranní modlitbě u Vinařického hřbitova jsme zpočátku ještě v pološeru klopýtali lesní stezkou až na okraj Jenštejna, a poté už za rozbřesku svižně mířili k vytčenému cíli. Pohled na krásné panoráma českého středohoří, cestou v polích modlitba posvátného růžence (jak by člověk nemohl při tom nevzpomenout na poutní procesí ze svých dětských let, než byla v 50. letech zakázána), zastávka u křížku u Popovic s poslechem svatováclavského zamyšlení z Katolických novin o svatém Václavu a než jsme se nadáli, už jsme procházeli ulicemi Brandýsa nad Labem. Samozřejmě, že cestou se diskutovalo také o ožehavém aktuálním tématu těchto dní - nové vlně utečenců do Evropy. I v tak malé skupince se ukázalo, jak rozporuplné názory na tento problém mezi námi jsou a jak věrně odrážejí diskusi probíhající na toto téma v celé Evropě. A aniž bychom to tušili, každý jsme si již za krátko poté mohli porovnat svůj názor s názorem kardinála Duky, který se nemohl tohoto tématu nedotknout ve své promluvě při slavnostní poutní mši: Pomáhat lidem v nouzi by mělo být pro každého křesťana samozřejmostí. Přitom ovšem nelze zapomínat na ochranu evropských duchovních hodnot a tradic.

V ulicích Brandýsa jsme se v houstnoucím provozu jaksí rozptýlili a „poztráceli“. Někdo šel na zámek pro požehnání poutníkům od kardinála Duky, jiný chtěl ještě přede

mší svatou navštívit kryptu v bazilice sv. Václava s jeho vystavenou relikvií. Líčit slavnostní mši svatou, či staroboleslavské památky by bylo nošením dříví do lesa, zejména pro ty, kdo tuto slavnost sledovali v přímém přenosu v médiích a ve Staré Boleslavi už byli. Myslím si však, že každá návštěva těchto starobylých míst tak úzce spjatých s dějinami křesťanství u nás každého věřícího člověka naplní těžko popsatelným dojmem, jistou duchovní silou a zároveň i nadějí, že svatý Václav „nedá zahynouti nám, ni budoucím“. Nezapomínejme však, že pro to musíme také něco udělat i my sami. Alespoň každodenní modlitbou a aktivním křesťanským životem.

J. H.

■ ■ NA KOLE ZA SVATÝM VÁCLAVEM

Po několika letech, kdy jsme s dětmi jezdili do Boleslavi autem, zatoužil jsem vydat se zase jednou na opravdovou pouť. Teprve až na poslední chvíli se mi doneslo, že Petr Šimůnek organizuje společnou cyklopouť a to definitivně rozhodlo.

Ráno se mi podařilo z postele vytáhnout pouze nejstaršího syna Kryštofa, vypravili jsme se tedy ve dvou. Jelikož ani mně se nevstávalo zrovna nejlépe, dorazili jsme do Karlína na sraz s minutovým zpožděním. Očekával jsem již z dálky viditelný hlouček cyklistů, a tak jsem ani dopředu nezjišťoval, kde že se u Invalidovny přesně nachází ona první kaplička. Celé okolí bylo ovšem prázdné, jen v dáli odjížděl osamocený cyklista.

Po chvíli pobíhání kolem, když už jsem se smířoval s tím, že do Boleslavi pojedeme sami, objevila se proti mně známá tvář pana Smolky, který zvolna přijížděl na místo srazu. Nejprve mě uklidnil, že do srazu máme ještě dost času, abychom se následně polekali zjištěním, že se mu značně opoždují hodinky. Naštěstí měl u sebe telefonní číslo na Petra a tak celá situace začala vypadat nadějněji. Jaké pak bylo moje překvapení, když jsem se dozvěděl, že onen osamělý odjíždějící

cyklista byl Petr Šimůnek, neboť nikdo další na sraz nedorazil.

Brzy jsme se tedy Božím řízením shledali a mohli vyrazit společně na pouť. A jaká tedy byla pouť?

Petr měl celou cestu skvěle připravenou. U každé kaple nás seznámil s její historií a přečetl prosby z mariánského cyklu. Některé kaple již dnes neexistují, jiné jsou ukryté před zraky neznalých poutníků. Cesta nás tak zavedla třeba do lesíka u rybníka, na dvůr vojenského areálu nebo doprostřed pole.

Kapli za kaplí (snad prý na vzdálenost Karlova mostu) jsme se přibližovali stále více k cíli naší poutě. Ke konci jsme již věděli, že chceme-li přijet do Boleslavi včas, musíme poslední kaple vynechat. V tu chvíli pro nás ale cesta byla důležitější než cíl. Krásný pocit z putování za krásného počasí a radost ze společných modliteb nás přiměly dokončit cestu se zastavením u všech zbývajících kaplí.

Nakonec jsme do Boleslavi dorazili sice s mírným zpožděním, ale o to větším prožitkem z cesty.

Děkuji moc Petrovi Šimůnkovi za jeho skvěle připravenou pouť a věřím, že další rok se nás cyklopoutníků sejde mnohem víc.

Ondřej Hlaváč

■ ■ ARCIDIECÉZNÍ SETKÁNÍ DĚTÍ

První říjnový víkend pořádala farnost v Roudnici nad Labem 3. arcidiecézní setkání dětí. Nikdy jsem na takovéto akci nebyla, tak jsem nevěděla, co od toho očekávat. Pozvánka ale zněla velmi mile a tak jsme se rozhodli, že pojedeme. V sobotu 3. října ráno jsme tedy vyrazili z Masarykova nádraží směr Roudnice, každý s malým batůžkem na zádech, s jídlem na celý den. Bylo náš 17 a půl (dvouletý Tadeáš byl nejmladším účastníkem). V kostele nás přivítala sestra Angelika a rozdala nám svíčky. Naše děti se hlásily snad o každou funkci, která jim byla nabídnuta, od zpěvu, přes nošení darů, až po čtení přímluv. Celé setkání začalo průvodem k oltáři a mší svatou. Po mši následovala hra na poznání kostela Narození Panny Marie. Podle barvy svíček, které jsme dostali přede mší, jsme se rozdělili do týmů. Svíčky se rozdávali náhodně a tak v každé skupince byli děti i dospělí z jiných koutů arcidiecéze. Dostali jsme papíry s fotkami obrazů, soch či předmětů někde v kostele. Naším úkolem bylo co nejdříve tyto věci najít a poté z fotek udělat koláž. Po vytvoření našich uměleckých děl následovala svačina a čaj. Bylo nám slíbeno odpolední představení, ale protože bez práce nejsou koláče, museli jsme si vstup odpracovat. A tak jsme se přesunuli na zahradu. Naším úkolem bylo sbírat spadané hrušky, jablka, švestky a ořechy a rozhodnout, jestli se dají použít, nebo se mají vyhodit na kompost. Krásné počasí nám přálo, a tak děti i dospělí v tričkách a mikinách pobíhali s ovocem po zahradě. V tuto chvíli už jsme znali i jiné účastníky, než ty z naší farnosti a tak byla legrace a každý si povídal s každým. Naše skupinka sběračů málem přišla pozdě na představení, protože jsme sbírali a blbli a neuvědomili si, že už všichni odchází. Posledním bodem programu bylo slíbené představení o sv. Františku z Assisi. Ukázalo se, že práce na zahradě bylo velmi levné vstupné, protože divadlo bylo neuvěřitelné. Celý Františkův život zvládnul přehrát jediný člověk - Jan Horák, který přidal nadhled, vtip i poučení. Nehledě na to, že kromě hraní i stepoval a zpíval (občas ve stejnou chvíli). Na konci se mu dostalo dlouhého a hlasitého potlesku a dovoluji si říct, že každý v místnosti byl nadšený. A byl konec 3. arcidiecézního setkání dětí v Roudnici nad Labem. Rozloučili jsme se tedy s novými přáteli a známými a vyrazili na nádraží. Cestou jsme ovšem narazili na cukrárnu, a jelikož bylo opravdu hezky, neviděli jsme jediný důvod, proč se zde nezastavit a nezakončit tak tento krásný den. Do vlaku jsme nasedali s dortem v břiše, některé holčičky s copánky na hlavě, které jim udělaly nové kamarádky, a všichni s hezkou vzpomínkou. Na cestě domů se mě ptala Verunka, jestli pojedeme i příště. Nevím, proč bychom nejeli.

Anna Kafková

■ ■ CESTA ZA JOSEFEM T.

Když jsme ve farnosti při Iniciativě 17-11 v dubnu 2014 hostili Miloše Doležala, autora knihy „Jako bychom dnes zemřít měli“ o P. Josefu Toufarovi, byl právě Svatý týden. Předtím se četly pašije na Květnou neděli, očekávali jsme pašije velkopáteční. A mezitím přišlo vlastně taky pašijové setkání: mrazilo nás z brutality, kterou se na nebohém otci Josefovi dopouštěli estébáci a která se dala i po těch desetiletích dosti věrně zrekonstruovat. Mrazilo z toho, že Toufar je mučedníkem, na něhož si někteří ještě pamatují, i když jich ubývá. Mnozí si ale stále pamatují na dusivá padesátá léta.

Co zahrálo tehdy a hřeje i dnes? Spravedlnost a naděje. Je spravedlivé, že se na patera Josefa Toufara nezapomnělo. Miloš Doležal sestavil z tisíců kamínků mozaiku, v níž do sebe všechno zapadá. Obraz života faráře, který nebyl prach-, nýbrž nádherně obyčejný. Farář, který, jak vidíme z jeho kázání, uměl naslouchat Božímu slovu. Jak dosvědčují obyvatelé míst, kde působil, byl i přítelem společenského života, spolkové činnosti a i politicky měl, aspoň co se týče komunistů, jasno.

Liturgické čtení dané církví 17. 10. poutníkům z Prahy 10 přálo. Tak jsme během mše svaté v malém venkovském kostelíku slyšeli našeho otce Karla kázat na úryvek z evangelia podle Lukáše (Lk 12,8): „*Kdokoli se ke mně přizná před lidmi, k tomu se i Syn člověka přizná před Božími anděly...*“ Náhoda? A je náhoda, že otec Toufar zemřel 25. února 1950, dva roky po komunistickém převratu? Co si lidé vybaví za 30 let? Komunisty uzurpující moc nebo umučeného kněze?

Na pouť vyjeli dámy i děti, manželské páry nebo jen jeden z rodiny, babičky a dědečkové, lidé žijící osaměle i ti, kdo všechno aktivně dokumentovali. Cesta byla dobrá, řidič jel vzorně a stejně dobře ubíhaly i desátky růžence. A pak už čistý venkovský kostelík, mše svatá, prostý Toufarův hrob uvnitř před oltářem.

Právě jeho světlý hrob může být tím cílem, za kterým můžete vyjet. Nápis na hrobě říká: „*Žijme tak, jako bychom již dnes zemřít měli. Žijme pečlivě jako moudří a vykupujeme si časem vezdejší život věčný.*“ Kdo by viděl z poutě do Číhoště jenom tohle, neodjížděl by s prázdnou.

Šli jsme pak k faře, odkud byl Toufar vylákan Státní bezpečností a poté už ho nikdy nikdo neviděl. Konala se tu malá výstava: události, fotky, dokumenty i jeho postel. Před kostelem plot z roku 1948, který Toufar nechal postavit, aby místní domácí zvířectvo nedělalo neplechu přímo u kostelní zdi. Otec Karel v rozhovoru s místním farářem P. Fialou trefně poznamenal, že mu Toufarův život přijde obyčejný jako život Jana Maria Vianneyho, faráře arského. Co dělal, tak mělo být, nemuselo to být vidět, nemusel si toho vůbec nikdo všimnout nebo to obdivovat. Přesto to bylo krásné, a Bohu i lidem se to líbilo.

Toufar inspiruje k tomu, abychom žili vlastní život poctivě, abychom nešilhali po životech jiných, ale abychom četli a poznávali v sobě samých, jak krásným jsme Božím obrazem. Pro strašnické poutníky tak může být víkendovým znamením i to, že následnou neděli papež František svatořečil manžele Martinovy, rodiče sv. Terezie z Lisieux. „*Svatí manželé žili křesťanskou službu v rodině a den za dnem vytvářeli prostředí plné víry a lásky.*“ Prostedí plné víry a lásky vytvářel také Toufar. Dej Bůh, abychom tak žili i my.

Marešovi

■ ■ FARNÍ DRAKIÁDA

proběhla 18. října na kopci u Jahodnice. Soutěžily jsme, komu drak nejdéle vydrží ve vzduchu, komu drak vyletí nejvýše a komu drak bude dělat nejhezčí kličky. Drakiády se zúčastnily děti: Kuba Slabý s drakem Ještěrkou, Anežka Mohylová s drakem Sovičkou, Viktorka Šimůnková s drakem Papouškem, Josefinka Šimůnková s drakem Barevňákem, Doubravka Šimůnková s drakem Strašákem a Františka Marešová s drakem Papouškem. Jestli jste letos nebyli, tak se určitě příští rok zúčastněte! Budeme se těšit!

Doubravka Šimůnková (10 let)

■ ■ PODZIMNÍ PUTOVÁNÍ V KLOKOTECH 2015

Letos jsme se již poněkolkáté vydali o podzimních prázdninách do Klokot. Na Hlavním nádraží se nás sešlo o něco méně, než bývá zvykem, ale to nám nevadilo, protože jsme se všichni snáze a rychleji poznali a skamarádili.

Ubytovali jsme se v krásném poutním domě Emauzy, který stojí hned naproti baroknímu klášteru, v němž působí kongregace Misionářů oblátů Panny Marie Neposkvrněné. Po obědě jsme se vydali na náš první výlet, kde jsme děti seznámili s tématem letošního putování – Putování se sv. Ludmilou a sv. Václavem. Během výletu jsme si zahráli hru, která děti rozřadila do čtyř skupin (rodů) a v těch setrvali až do konce pobytu. Měli za úkol si i sami vymyslet jména rodů, takže na konci dne jsme tam měli děti z rodu Lentilek, Kájovců, Krvavých mravenečníků a Žlutých bambulí.

V dalších dnech jsme i nadále chodili na výlety a hráli hry. Často jsme chodili podél lesnatého břehu Lužnice, který hrál všemi podzimními barvami, nebo jsme se párkrát prošli historickým centrem Tábora. Dny jsme vždycky zakončili krátkým povídáním o našich dvou svatých a modlitbou.

K našim tradičním výletům do Klokot neodmyslitelně patří i pouštění draků. Bohužel jsme v minulých letech neměli příznivé počasí, takže abychom vůbec dostali draky do vzduchu, museli jsme s nimi běhat sem a tam. Letos nám ale počasí (hlavně v posledních dvou dnech) opravdu přálo, takže jsme šli pouštět draky hned několikrát a tentokrát lítali sem a tam pouze draci a ne my.

Naše putování skončilo v neděli, kdy jsme jej završili mší v líbezném kostele Nanebevzetí Panny Marie. Následoval úklid, oběd, poslední pouštění draků a výlet na vlakové nádraží. Za sebe musím říct, že jsem si letošní putování opravdu užila. Vděčím za to nejen vedoucím a pomocníkům, kteří se rozhodli strávit své prázdniny mytím nádobí a organizováním této akce, ale i dětem, protože byly opravdu pohodové a v dobré náladě. Hlavně chci ale poděkovat hlavní vedoucí Aničce Kafkové, která na sebe vzala celou zodpovědnost a organizaci a zvládla to opravdu mistrově. Doufám, že to i ostatní (hlavně děti) cítí stejně a těším se na ně a na všechny nové přírůstky, kteří s námi budou chtít jet zase příští rok.

Klára Buriánková, vedoucí

■ ■ DRÁTOVÁNÍ V KOSTELE

Stává se už skoro tradicí, že jednou za dva či tři měsíce se scházíme na večeru drátování. I v pátek 13. listopadu tohoto roku tomu nebylo jinak. Sešli jsme se s našimi dětmi po páteční večerní mši v učebně a začalo se drátovat. Už během dne nám všem přišla od Lídy Burianové krátká textovka: „Mili dratenici a dratenicky, na dnesni vecer si prineste sklenicku, budeme drátovat lucernicky tesime se na Vas Marketa a Lida“.

Celý večer jsme tedy seděli nad svými skleničkami a opatrovali je drátky, někteří z nás korálky a perličkami. Občas někdo hlásil, že ho bolí ruce nebo kolik už má řad na své skleničce. Někomu to šlo, někomu méně, ale lektorka Markéta měla s námi svatou trpělivost. Musím podotknout, že lépe to šlo holkám. Mezi námi byl však i jeden kluk a jeden tatínek, který po dlouhém váhání udrátkoval pár řad. Jeho nadšení srazila paní Markéta, která mu udělila pomyslnou 3, jelikož mu uteklo jedno „drátové“ oko.

Mám naději, že si všichni přítomní tento čas užili a odcházeli s pocitem příjemně stráveného večera.

Závěrem bych rád poděkoval Lídě Burianové a paní Markétě za trpělivost i jejich volný čas, který nám v pátek 13. listopadu věnovaly. Už dnes se těšíme na další příjemný večer drátování, jenž, jak doufám, brzy bude.

Mirek

■ ■ ■ KNIŽNÍ OKÉNKO

Miluji Vánoce a vše s nimi spojené. Doba adventní byla celé mé dětství jedno veliké „těšení“ plné zábavných příprav a snivě nedočkavosti a tak není divu, že i jako dospělá si advent vždy ráda "náležitě vychutnávám".

Že je adventní doba dobou postní, na to ráda zapomínám. A nedělám dobře! Těsně před Božím hodem bývám přeplácaná těstem na cukroví, přeslazená adventními čokoládíčkami a přepitá káfičky a čajíky, kterými si zpřijemňujeme sychravá zimní odpoledne, ať už doma s rodinou nebo s přáteli na předvánočních setkáních. Těch každoročně přibývá, stejně jako zájmových a tematických akcí s dětmi. Klasického předvánočního běsnění s "prachovkou" také (navzdory poctivým snahám) neubývá a tak každý rok hrozí, že z radostného očekávání a duchovní přípravy na příchod Spasitele zůstane opět jen ten materialistický maraton, jehož cílová rovinka vede do křesla ke štědrovečerní pohádce o sedmé, kam se jako poctivý účastník kácím psychicky i fyzicky vyčerpaná, a chybí už jen příslovečné vzdechnutí „Už aby ty Vánoce byly za námi“.

Já tedy takto nevzdychám, protože se snažím užít si i „druhý poločas“ radovánek, ale přesně v této době zjišťuji, že jsem všeho a všech nějak "přeplněná" a že bych k tomu "poklidnému prožití svátků vánočních" jak nám mnozí přejí v smskách a sem tam někdo na pohlednicích, potřebovala zalézt někam do tmavého kouta a tam pobýt nějaký čas sama, v tichu, a nejlépe i o hladu. Dohnat přesně to, na co jsem měla čas celé čtyři adventní neděle.

Zřejmě proto jsem si několik posledních let musela advent dosyta „užít“ a svátky tělesně přeplněná a duchovně prázdná "přežít", abych pochopila smysl onoho radostného očekávání, které se má konat ve skromném duchu prostém od všech světských potěšení.

Ale nelituji. O to cennější a možná i jednodušší pro mne bude prožívat letošní advent (a snad i všechny další) opravdu jako čas příprav na příchod pravého Pramene radosti a pokoje.

Téma lítosti a viny se jako červená nit vine i dnešními knižními tipy. Mohlo by se zdát, že takové nepříjemné emoce do tak krásného času těšení a očekávání nepatří. V době mých bujaře prožívaných adventů jsem si to rozhodně myslela. V době postní ale, dle mého, jistě své místo mají. Nikoli samy o sobě, ale v rámci celého procesu, kdy si naše provinění uvědomujeme, litujeme jich, učíme se z nich a odevzdáváme je tomu, který je umí odpustit a proměnit. Neznám tíživější pocit, než když usedám před zpovědnicí s pohledem upřeným na čerstvý seznam všech svých vin a hříchů. A neznám více povznášející pocit, než když odcházím ze zpovědnice plná pokoje a radosti z odpuštění, plná Boží milosti a naděje.

„Bůh totiž dopouští existenci zla, aby z něho vytěžil větší dobro“ Tato moudrá slova Tomáše Akvinského si můžeme připomínat vždy, když nám svědomí naznačí, že je čas ohlédnout se za našimi myšlenkami, slovy a činy a pozvat Pána, aby ze všeho, co se nějak nepovedlo, vytěžil za naši nezbytné spoluúčasti ještě větší dobro. K tomu přeji do letošního adventu mnoho moudrosti, odvahy a Boží milosti.

Denis Sonet: Pocity viny a jak jim čelit

Z anotace: *„Pokud jde o pocity viny, tíhneme většinou k jednomu ze dvou extrémů: buď prožíváme viny z minulosti destruktivně, nebo se snažíme svou vinu popírat. Denis Sonet na příkladech z každodenního života rozlišuje falešné pocity viny, které nemají základ ve skutečnosti, přehnané pocity viny a zdravé pocity viny, jež jsou nepostradatelné pro lidský a duchovní růst. Tak nabízí konkrétní pomoc a rozlišování nejen těm, kteří bojují s tímto zneklidňujícím pocitem, ale i manželským poradcům a doprovázejícím na duchovní cestě.“*

vydalo Karmelitánské nakladatelství (KN) v roce 2013

Thomas M. Santa: Porozumět úzkostlivým

Možná jsem se před zpovědí dopustil hříchů, které jsem nevyznal, nebo jsem je nevyznal správně a vynechal důležité podrobnosti. Je pak svátost smíření neplatná? --- Před vstupem do kostela jsem spolkl sněhovou vločku. Nepřijímal jsem potom svatokrádežně? -- Mohl jsem smrtelně zhrěšit, aniž bych o tom věděl? --- Stává se mi, že se při modlitbě nesoustředím a na konci zjistím, že jsem na ni vůbec nemyslel. Začnu tedy znovu a modlím se ještě jednou. Dělá to tak dobře?

To je jen nepatrný výčet otázek, které trápí nemálo lidí. Někomu mohou znít vtípně až absurdně, pro jiné je boj s nimi každodenním tvrdým chlebem. Pro všechny, kteří mají nějaké pochybnosti spojené s nedokonalé vykonanými modlitbami, s nehodným přijímáním eucharistie, s nejistotou ohledně dobře vykonané svátosti smíření nebo s tendencí ke stále se opakujícím náboženským úkonům je tu tato skvělá kniha, která do mnohých srdcí přináší pokoj a radost: To, co mě trápí, neprožívám sám. I jiní lidé mají podobné myšlenky a řeší podobné problémy.

Kniha v úvodu definuje potřebné pojmy – co je a co není hřích, co jsou to skrupule. Ve druhé části odpovídá na otázky a dilemata z nejrůznějších oblastí lidského života. Z mnoha otázek je cítit velká úzkost a nepokoj. Z moudrých odpovědí číší naděje a všeprostopupující Boží milosrdenství. Velkou pomocí a povzbuzením pak může být Desatero pro pokoj mysli a zcela jistě i zajímavý náhled do životopisů dvou skrupulózních světců. *KN v roce 2001*

Jerzy Zielinski: Krize očima víry

Je přirozenou součástí duchovního růstu, je šancí růstu v modlitbě. Odhaluje pravdy o lidském srdci, je zkouškou důvěry. Je tajemným projevem Boží prozřetelnosti, je zkušeností, která učí duchu Kristovy oběti. Lze v ní nalézt tolik pozitivního a přeci bychom si ji dobrovolně nevybrali.

Krize.

„Jen stěží bychom prožili krizi tvůrčím způsobem, kdyby nám při ní nebyla pevnou oporou víra. Víra nám pomáhá dívat se na krizi jinak, protože lidská moudrost je příliš krátkým pravítkem, než aby se jí daly změřit Boží úradky“, říká autor knihy a shrnuje několik základních pravd čerpaných z Božího zjevení, které nám mohou být velkým povzbuzením:

Nemůže nás potkat nic, co by nebylo od věků předzvěděno, ať už je to Bohem chtěné či dopuštěné. Bůh si nikdy nepřeje nic bezprostředně zlého, avšak ve své nekonečné moudrosti ví, jak využít i zlo pro naše dobro, a právě proto je dopouští. Bůh nemůže chtít nic, co by se neshodovalo s cílem, pro který všechno stvořil. To, co Bůh bezprostředně sesílá, je pro nás tím nejlepším, i když to v dané chvíli těžko přijímáme. Neboť „Víme, že těm, kteří milují Boha, všechno napomáhá k dobrému“ (Řím 8,28)

Ať už Vás předešlé řádky povzbudily nebo mírně znejistěly, vřele doporučuji projít s knihou své osobní sedmidenní exercicie, neboť z nich můžeme načerpat mnoho z moudrosti autora, Bible i zkušenosti světců.

„Otázky, které si klademe v prvním období krize, kdy nás drtí nastalá situace, prozrazují naše soustředění se na vlastní osobu, jakkoli jsou naprosto logické a smysluplné. Evangelijní opuštění vlastního já dozrává a rodí se až po nějaké době mlčení. Otec dává světlo. Cesta k odpovědi vede přes opraštování se od vlastního úhlu pohledu. To je klíč k pochopení krize a také klíč k proměně. Jak tak stojíme na troskách toho, co až dosud tvořilo náš svět, připomínáme rybník, jehož hladinu někdo rozvlnil a zakalil. Děje se tam mnohé a nic není na svém místě. Teprve když se voda opět uklidní a vyčistí, dokážeme dohlédnout na dno. Teprve tehdy budeme s to uslyšet a přijmout odpověď. Mlčení v krizi je jako úzká horská stezka, po které musíme vyšplhat na vrchol... Proč Otec mlčí právě v situaci, kdy od Něho nejvíce potřebujeme znamení? Proč z nás nesejme tuto zkušenost, když vidí naši bezmoc, neschopnost a bezradnost? Dotýkáme se tu velkého tajemství. Částečně se nám odhaluje na zkušenostech světců. Cesta k pochopení vede skrze upřímné zřeknutí se vlastního pohledu... To, co nejvíce potřebujeme je vykročit z vlastní skořápky, vykročit směrem k Ježíši. Teprve tehdy se v nás otevře prostor, v němž se nebudeme cítit spoutaní, abychom dokázali svobodně odpovědět.“

Vydalo KN v roce 2015

Poslední knižní tip pro nás sepsala čtenářka Pavla.

Bronnie Ware: Čeho před smrtí nejvíce litujeme

Autorka do této publikace vložila svým způsobem dvě linie příběhů. Můžeme sledovat Bronnie Ware upřímně hledající svou životní cestu a zároveň další dějové linie, které tvoří příběhy konkrétních klientů doprovázených během jejich umírání. Autorčino vlastní hledání je popisováno velmi upřímně, kromě toho se můžeme dozvědět, jak ona sama odpočívala a nabírala sílu po náročné práci. Kromě domácí hospicové péče se autorka zmiňuje i o svých dalších zajímavých aktivitách, které péči o umírající bud

předcházely či probíhaly souběžně. Závěr knihy popisuje ukončení domácí hospicové péče, nesnadné hledání nového směru života a poté cestu, kterou se autorka vydala. Kniha může napomoci k hlubšímu zamyšlení, změně životních postojů a hodnot.

„Naše společnost smrt vytěsnila, jako by téměř popírala její existenci. Tohle popírání má za následek, že umírající člověk a jeho rodina nejsou vůbec připraveni na něco, čemu se nedá vyhnout. Všichni zemřeme. Ale místo, abychom existenci smrti uznali, snažíme se ji skrýt. Jako bychom chtěli sebe sama přesvědčit, že přísloví „sejde z očí, sejde z mysli“ opravdu funguje. Jenže nefunguje, protože se neustále pokoušíme prokázat svou hodnotu materiálními statky, a smrti se bojíme.

Když se dokážeme poctivě a smířeně podívat na fakt, že nevyhnutelně zemřeme, pak přeskupíme svoje priority dlouho před tím, než bude příliš pozdě.“ (str. 31)

V knize je popsáno pět skutečností, kterých klienti na sklonku života litovali. Tvoří zároveň nadpisy kapitol:

- První věc, které litujeme: Škoda, že jsem neměl kuráž žít podle svého a ne tak, jak ode mě očekávali ostatní.
- Druhá věc, které litujeme: Neměl jsem pracovat tak tvrdě.
- Třetí věc, které litujeme: Škoda, že jsem neměl dost kuráže, abych dal najevo své city.
- Čtvrtá věc, které litujeme: Škoda, že jsem nezůstal ve spojení se svými přáteli.
- Pátá věc, které litujeme: Škoda, že jsem si nedovolil být šťastnější.

Všechny uváděné lidské příběhy jsou velmi zajímavé a poučné, nakonec jsem vybrala vyprávění o Johnovi, který celý život usilovně pracoval a až při umírání toho velmi litoval:

„John a Margaret vychovali pět dětí, z nichž čtyři už mají vlastní děti. Poslední syn zemřel, když mu bylo něco přes třicet. Když všechny děti dospěly a osamostatnily se, Margaret Johna požádala, aby odešel do penze. Byli oba zdraví a v dobré kondici a měli dostatek peněz, aby si důchod mohli užít. Jenže on pořád říkal, že možná budou potřebovat víc peněz.

Jednou večer, když ho Margaret v slzách prosila, aby konečně odešel do penze, se podíval na svou báječnou ženu a uvědomil si, že ona je nejenom zoufale osamělá a touží po jeho společnosti, ale že už jsou oba staří. Ta báječná žena velmi trpělivě čekala, až z práce odejde.

Sice se tomu vzpíral z důvodů, které dnes nedokázal obhájit, ale nakonec s penzí souhlasil. Margaret vyskočila, objala ho a smutné slzy se proměnily v radostné. Ale úsměv jí nevydržel dlouho, zmizel v okamžiku, kdy John dodal „za rok“. Ve firmě měl rozjednaný nový obchod a chtěl ho dotáhnout do konce. Čtyři měsíce poté, co s odchodem do důchodu souhlasil, se Margaret začala cítit zle. Nejdřív to byly jen nevolnosti, ale trvaly skoro týden a nepolevovaly. John měl o ni sice starost, ale že to může být horší, ho napadlo až druhý den večer, kdy mu Margaret řekla, že doktor navrhl další testy. Výsledky měly přijít až za týden, ale její potíže a nakonec bolest byly stále horší a to jim prozradilo, že je něco opravdu špatně. Ale nečekal jak moc špatně. Margaret umírala. Margaret zemřela tři měsíce před Johnovým plánovaným odchodem do důchodu, i když už v té penzi vlastně byl kvůli jejímu zdravotnímu stavu. John se mi svěřil, jak se po celý důchod trápil výčitkami:

„Jestli vám můžu říct něco o životě, Bronnie, pak je to tohle. Nezařizujte si život tak, abyste pak litovala, že příliš mnoho pracujete. Teď už můžu říct, že jsem nevěděl, že toho

budu litovat, to se stalo až úplně na konci. Ale v hloubi duše jsem věděl, že pracuji příliš. Nejen kvůli tomu, že to vadilo Margaretě, ale vadilo to i mně. Byl bych moc rád, kdyby mi nezáleželo na tom, co si o mně myslí ostatní, jako mi na tom nezáleží dnes. Je zvláštní, proč musíme čekat na umírání, aby se nám to vyjasnilo.“ Zavrtěl hlavou a mluvil dál: „Není nic špatného na tom, když člověk miluje svou práci a chce se jí naplno věnovat. Ale v životě je toho mnohem víc. Důležitá je vyváženost, udržování rovnováhy.“ (str. 100-107, velmi zkráceno)
Vydal Portál v roce 2012

Všechny knihy zmíněné v knižním okénku jsou k zapůjčení ve farní knihovně, kde jste každou středu a neděli srdečně vítáni.

KaZy

Hledáme novou knihovnici pro naši farní knihovnu. Je nás opět méně, ale velmi nerady bychom omezily služby knihovny. Proto prosíme, která z farnic byste chtěla pomoci, jste ráda mezi knihami a nevadilo by vám je půjčovat ve středu a v neděli (samozřejmě ne každou), budete vítána.

■ ■ ■ PRO DĚTI

Milé děti,

na obrázku od malíře Rupnika Pán Ježíš zachraňuje raněného člověka. Nese ho na svých ramenou jako v podobenství pastýř svou ztracenou a znovu nalezenou ovečku. Je to jistě pěkná dřina, ale pastýř je šťastný, našel přeci svoji milovanou ovečku. Dlouho ji volal, volal ji jménem, hledal a teď se bojí, aby se mu znovu nezatoulala. Raději ji odnáší do bezpečí. by si přál, aby ho už konečně našel. Poslechla a držela se u svého stáda, aby mu zase někde neublížila. Neutekla nebo aby jí snad nějaká divoká šelma. Ať už konečně pochopí, že ji má rád a chce pro ni jen to dobré, vždyť za ni položil život. Hned u brány svého ovčince ji ošetřuje, dává vodu, voňavé seno a vybírá všechny bodláky a trní. „Ty ses toho asi navyváděla, kde všude jsi běhala?“ posteskne si a přehnal dále. Pastýř už se na ni ale líto, přehnal dál. Litostivě podívá, přehnal dále. Pastýř už se na ni ale usměje se, pohladí ji a nechce, odpouští. Je rád, zve své přátele a raduje se s nimi. A ovečka? Ta už vesele běží ke stádečku a spokojeně si poskakuje.

Stejně jako Dobrý pastýř s láskou pečuje o ztracenou ovečku, Pán Ježíš s láskou pečuje o nás a vede nás ke svému Otci. Tou ovečkou, tím človíčkem na jeho zádech můžeme být my sami. Když budeme chtít, když se necháme přenést k Němu do ovčince, necháme se očistit a nasytit Jeho láskou. Pán se o nás postará, má nás rád, vždyť za naši záchranu položil život. Má milé srdce, je milosrdný.

Tím, milé děti, obrázek zdaleka nekončí. Oním človíčkem na ramenou může být i náš kamarád, spolužák nebo někdo, kdo potřebuje naši pomoc. A co my? Najdeme se na obrázku i teď? Stejně jako Pán Ježíš, i my máme druhým pomáhat a odpouštět, být milosrdní jako je On. „*Ježíši, uč nás dělat všechno tak, jako bys to dělal ty. Ať se ti ve všem podobáme, hlavně naše srdce ať se podobá tvému srdci, ať je milosrdné, jako je milosrdné to tvoje.*“

Pán Ježíš nás všechny volá a čeká na nás u brány, u Svaté brány Milosrdenství, abychom měli šanci se všichni poctivě a opravdově přiznat ke svým hříčům, litovat jich a On aby nám je mohl sláskou odpustit. Už brzy, v úterý 8. prosince, na svátek Neposkvrněného početí Panny Marie, v den, kdy v našem kostele bude pouť, papež František vyhlásí Svatý rok Milosrdenství a ve Vatikánu otevře Svatou bránu, bránu Milosrdenství. Bude otevřena po celý Svatý rok až do slavnosti Krista Krále 20. listopadu 2016. Bránou má ve Svatém roce projít každý křesťan, je symbolem odpuštění hříčů ve svátosti smíření, symbolem odpuštění a usmíření v našich rodinách, mezi kamarády, mezi chudými a bohatými, mezi všemi lidmi na celém světě, je symbolem Božího milosrdenství.

Rok milosrdenství má nejen svoje logo, o kterém jsme si povídali, ale má i svoji znělku, spolu s rodiči si ji poslechněte:

https://www.youtube.com/watch?v=V_qHRTbIWZU

Co to vlastně milosrdenství je? Co máme dělat? Odpověď najdeme v Bule, kterou papež František vyhláší Mimoriádné jubileum Božího milosrdenství, v 15. kap.:

Vroucně si přeji, aby křesťanský lid během jubilea přemýšlel o skutcích tělesného a duchovního milosrdenství. To bude způsob, jak probouzet naše svědomí často ukolébané tváří v tvář dramatu chudoby a jak hlouběji pronikat k jádru evangelia, kde jsou chudí upřednostňováni díky Božímu milosrdenství. Ježíšovo kázání nám předkládá tyto skutky milosrdenství, abychom si dokázali uvědomit, zda žijeme jako jeho učedníci, či nikoli. Objevme znovu *skutky tělesného milosrdenství*: dát najíst hladovému a napojit žíznivého; odívat toho, kdo nemá co na sebe; přijímat cizince, pomáhat nemocným, navštěvovat vězněné, pohřbívat mrtvé. A nezapomínejme na *skutky duchovního milosrdenství*: radit pochybujícím, vyučovat nevědomé, napomínat hříšníky, těšit sklíčené, odpouštět urážky, trpělivě snášet obtížné lidi, modlit se k Bohu za živé i mrtvé.

Nemůžeme utéci před Pánovými slovy, podle nichž budeme souzeni za to, zda dáme najíst hladovému a napít žíznivému; zda přijmeme cizince a oblečeme toho, kdo nemá co na sebe; zda budeme mít čas být s tím, kdo je nemocný a ve vězení (srov. Mt 25,31-45). Stejně tak budeme tázáni, zda jsme pomáhali vyvádět z pochybností, které uvádějí do strachu a často jsou zdrojem osamocení; zda jsme uměli přemáhat nevědomost, v níž žijí miliony lidí, zejména děti, kterým se nedostává pomoci, aby mohly vyvázat z chudoby; zda jsme byli nablízku tomu, kdo je osamocen a sklíčen; zda jsme odpustili tomu, kdo nás uráží, a odmítli každou formu zášti a nenávisti vedoucí k násilí; zda jsme byli trpěliví podle příkladu Boha, který má s námi trpělivost; a nakonec zda jsme Pánu v modlitbě svěřovali svoje bratry a sestry. V každém z těchto „nejmenších“ je přítomen sám Kristus. Jeho tělo se stává znovu viditelným jako tělo, které je zmučené, bolavé, zbité, podvyživené a na útěku... abychom jej rozpoznali, dotýkali se jej a poskytovali mu péči. Nezapomeňme na slova svatého Jana od Kříže: „Na sklonku života budeme souzeni podle lásky.“

Lída

■ ■ CO SE CHYSTÁ PRO DĚTI

■ Mikulášská nadílka

V sobotu **5. prosince od 17.00** ve farním sále. Před začátkem balíčky označené jménem dítěte rodiče odevzdají do košů dole v suterénu.

■ Svátost smíření pro děti

V úterý 15. a ve středu 16. prosince od 17 hodin – přednostně hned po náboženství.

■ Vánoce očima dětí – Výtvarná soutěž

kMunita Bosých karmelitánů kláštera u Pražského Jezulátka vyhláší jako každoročně výtvarnou soutěž „Vánoce očima dětí“. Uzávěrka bude v neděli 20. prosince. Úkolem je zobrazit na čtvrtku formátu A4 nebo A3 libovolnou výtvarnou technikou téma Vánoce. Zezadu uveďte jméno a příjmení, věk a adresu a odevzdejte, prosím, v sakristii, odešleme hromadně za naši farnost. Loni soutěž vyhrála naše Viktorka Šimůnková. Děti, těšíme se, že se do soutěže i letos opět s chutí zapojíte.

■ Tříkrálová sbírka

Česká Charita vyhláší od soboty 2. ledna Tříkrálovou sbírku. Zveme všechny ochotné koledníky, nejen děti, aby se sbírky účastnili a šli koledovat – podrobnosti najdete v rubrice Tříkrálová sbírka.

■ Masopustní karneval

V sobotu **6. února 2016** od 15.00 v tělocvičně Základní školy Brigádníků. Tentokrát s kamarády ze Čtyřlístku – Myšpulínem, Bobíkem, Fifinkou a Pindou. Maminky z mateřského centra chystají pohádkové soutěže, s organizací pomohou naši mládežníci. Neměly by chybět ani odměny, dort prý upeče Fifinka!

■ Jarní prázdniny na faře v Rokytnici nad Jizerou

Od soboty **5. března** do soboty **12. března 2016**, pro školní děti, mládež a několik rodin.

Zveme všechny děti na každoroční dobrodružství o jarních prázdninách v Rokytnici nad Jizerou. V sobotu 5. března vyrazíme směr Jizerské hory. Každý, kdo chce zažít zábavu, najít si kamarády, nebo si prostě užít týden se starými známými, ať neváhá a přihlásí se do neděle 7. února 2016. Zveme také rodiny s dětmi, které by si chtěli pronajmout pokoj a strávit s námi, nebo bez nás týden na horách. Cena pro děti je jednotná 3 100 Kč, rodiny dle dohody a individuálních požadavků. Přihlášky jsou na nástěnkách, v sakristii nebo na webových stránkách. Odevzdejte je, prosím, vyplněné nejpozději do neděle 7. února v sakristii spolu se zálohou 1 000 Kč. Účastnický poplatek je možné hradit rovněž z fondu FKSP vašeho zaměstnavatele, fakturu vám rádi vystavíme. Lyžařské vleky jsou nedaleko. Bylo by dobré, kdyby všechny děti měly sjezdové lyže nebo snowboard.

Anička Kafková a ostatní vedoucí

■ Pečení misijních koláčků

Zveme všechny šikovné pekaře a pekařky, kteří přijdou s pečením pomáhat. V sobotu 20. února od 10.00 hodin budeme v učebně péci výborné koláčky, následující neděli 21. února je pak budeme po skončení každé mše svaté nabízet u východu z kostela za dobrovolný příspěvek. Výtěžek věnujeme jako každoročně na Papežské misijní dílo dětí – děti pomáhají dětem – a na naše adoptované děti. Těšíme se na všechny. Na podzimním Misijním jarmarku jsme vytěžili 11 600 Kč, které byly odeslány na projekt Adopce na dálku na podporu naší farnosti adoptovaných dvou dětí, jedenáctileté ugandské holčičky Jane Nalweyisio a šestnáctiletého indického chlapce Wilsona D´Souza. Všem dárcům děkujeme.

■ Květnový víkend

Letos to na delší pobyt nevychází, přesto bychom se rádi vydali alespoň v sobotu 7. května na výlet. Ne na moc dlouhý, ani moc krátký nebo nudný. Budeme rádi, když se připojí kdokoli z dětí. Informace upřesníme, až nadejde čas.

■ ■ ■ PROGRAM BOHOSLUŽEB O VÁNOCÍCH 2015

Čtvrtek	24. 12.	Štědrý den	16.00 (zvláště pro rodiče s dětmi) 24.00 (půlnoční)
Pátek	25. 12.	Narození Páně	7.00, 9.00, 10.30, 18.00
Sobota	26. 12.	Svatý Štěpán	9.00, 18.00
Neděle	27. 12.	Svaté Rodiny	7.00, 9.00, 10.30, 18.00
Čtvrtek	31. 12.	Sv. Silvestra, papeže	17.00 (mše svatá na poděkování za uplynulý rok)
Pátek	1. 1.	Matky Boží Panny Marie	7.00, 9.00, 10.30, 18.00
Neděle	3. 1.	2. neděle vánoční	7.00, 9.00, 10.30, 18.00
Středa	6. 1.	Slavnost Zjevení Páně	18.00

Možnost svátosti smíření před Vánocemi

Čtvrtek	17. 12.	10.00 – 12.00	14.00 – 18.00
Pátek	18. 12.	10.00 – 12.00	14.00 – 18.00
Sobota	19. 12.	10.00 – 12.00	14.00 – 18.00

Po domluvě je možný i jiný čas. Je velmi dobré využít příležitosti ke svátosti smíření hodinu přede mší svatou během celé Adventní doby.

Rádi také navštívíme vaše nemocné a seniory u vás doma.

Váš Otec Karel

Římskokatolická farnost
u kostela Neposkvrněného
Početí Panny Marie

Drazí v Kristu,

Vložte do toho dnešního děkovného chvalo zpěvu „Bože, chválíme Tebe“, celou svou pokornou a kající duši i veškeré odhodlání a lásku své duše s nejsvětějším předsevzetím, že dny nastávajícího roku využijeme pro spásu své duše, neboť ten každický den příštího roku bude cenný jako drahokam. Bude drahokamem ztraceným, když ho promarníme, bude však nádherně zářícím drahokamem v naší koruně věčné, když jej prosvítíme láskou k Bohu, bližním a dobrými skutky. Čiňme dobré, dokud máme čas, aby Pán nás vzal na svou pravici.

P. Josef Toufar – kázání z 31. 12. 1949

A k tomu nám dopomáhej Bůh!

Milí přátelé,

přejeme Vám všem krásné Vánoce, ať Vás vědomí Božího milosrdenství provází nejen těmito svátky, ale i celým rokem 2016.

Vydává farnost u kostela Neposkvrněného početí Panny Marie
Praha – Strašnice

Ke Strašnické 1000/10, 100 00 Praha 10

tel.: 274 782 480

e-mail: k.koci@gmx.com

www.farnoststrasnice.cz